

[Anne Grete Holmsgård]

SF er helt enig i, at udviklingen og anvendelsen af renere teknologier skal styrkes. Vi betragter det som noget af det vigtigste overhovedet i miljøpolitikken, fordi et af de problemer, vi står over for, er, at vi for det meste laver lappeløsninger frem for at gå til ondets rod og se på selve produktionsforholdene, hvilke produkter man fremstiller, hvilke affaldsstoffer man får ud af det og hele tilrettelæggelsen af produktionen. Ud fra den betragtning kan vi støtte de intentioner, der ligger i forslaget fra Socialdemokratiet.

Nu er det jo fremsat som et forslag til ændring af genanvendelsesloven, og jeg mener, at noget af det, der ligger i punkt 1, egentlig hører hjemme under miljøbeskyttelsesloven, det hører nemlig hjemme under selve godkendelserne af virksomhederne, hvor vi med de ændringer af miljøbeskyttelsesloven, specielt § 44, der blev gennemført i maj måned 1986, giver et bedre udgangspunkt for at lave skrappe miljøgodkendelser.

Spørgsmålet er så, om de faktisk vil blive skrappe nok, om de lokale myndigheder i tilstrækkelig grad vil sige: der findes en bedre teknologi, I kan anvende, og I får ikke en godkendelse af virksomheden, medmindre I anvender den teknologi. Det kan jeg måske godt tvivle på, og det kan også være, at paragraffen burde strammes op. Vi foreslog det dengang, men synes dog, det er et rimeligt resultat, vi nåede frem til, selv om vi måtte give afkald på nogle formuleringer.

Vi er enige med Socialdemokratiet i, at den offentlige sektor skal være udførende i den udstrækning, hvor private virksomheder ikke selv igangsætter projekter til udvikling af renere teknologi eller tager dem i brug. Her mener vi at den offentlige sektor har en vigtig rolle at spille.

Derimod er vi ikke helt enige med Socialdemokratiet, når det anføres, at der skal afsættes 100 mill. kr. under Genanvendelsesrådet; sådan har jeg i hvert tilfælde opfattet forslaget. Jeg er lidt i tvivl om, hvad det egentlig er, der er sket. For 1½ år siden, nemlig i november 1985, fremsatte Socialdemokratiet et forslag til folketingsbeslutning om fremme af forskning og udvikling inden for miljøsektoren. Så vidt jeg husker, var det også 100 mill. kr., man ønskede afsat i den forbindelse, men dengang skulle de administreres af Teknologisk Institut. Her ligger en temmelig væsentlig konflikt, og jeg vil gerne

have at vide, om det, at dette forslag ikke er blevet genfremsat, er ensbetydende med, at Socialdemokratiet mener, at vi fremover skal have en situation, hvor midlerne til udvikling af renere teknologier skal ligge under Genanvendelsesrådet. Hvis det er tilfældet, er vi ikke enige med Socialdemokratiet.

Vi synes, det er et fremskridt, at miljøministeren har fremlagt et program for renere teknologier. Det har miljøministeren jo omtalt heroppe, og vi har for et stykke tid siden fået en fyldig rapport over det. Vi betragter det imidlertid som et pilotprojekt, og vores forudsætning for at sige ja til dette pilotprojekt er, at der ikke er taget stilling ud over de 3 år til, hvor fremtidige bevillinger til udvikling af renere teknologier skal placeres. Vi er nemlig ikke så ganske sikre på, at de skal ligge under Genanvendelsesrådet.

Genanvendelsesrådet er jo oprettet med et helt specielt formål, nemlig at styre bevillingerne til mere traditionelle genanvendelsesformål. Det går tilbage til den gamle genanvendelseslov, og dertil er det sikkert udmærket, men jeg er ikke enig, hvis man vil sige, at det er udmærket til at styre et større udviklingsprogram for de renere teknologier. Det mener vi mere hensigtsmæssigt kunne placeres enten under Teknologisk Institut eller i et helt nyoprettet center. Det ville vi så langt foretrække. Vi ønsker heller ikke at blokere bevillingen på de 50 mill. kr., men vi vil sætte det som en klar forudsætning, at der ikke er taget stilling til, hvad der skal ske efter de 3 år, så vi ikke bare får en udvikling, der kører videre derudad.

Jeg mener bl.a., problemet kan være, at samarbejdet med den private sektor vil kunne styrkes og blive mere veludviklet, hvis man havde et selvstændigt center til renere teknologier, og at man dér ville have større muligheder for også at indhente nogle af de erfaringer, der foreligger fra udlandet.

Med hensyn til punkt 3 er det på sin vis udmærket at få en bemyndigelse. Miljøministeren var jo selv inde på, at der ligger en bemyndigelse i genanvendelseslovens § 6, men det er jo kun en bemyndigelse inden for papir- og papområdet, og hvis jeg ikke tager helt fejl, er den bemyndigelse ikke blevet brugt en eneste gang endnu. Jeg vil gerne have ministerens svar på, om den overhovedet er brugt.